

og for hvilken jeg kun kan være i høj Grad taknemmelig. Saavel den ærede Gruppeordfører ved første Behandling som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds betonedes, at for saa vidt angik Forholdet, saa længe jeg var Minister, nærede man ikke nogen Tvivl, saa vilde man ikke nære nogen overvættets Betænkelse ved at overlade dette Forhold til Administrationen. Det er en Tillidsreklæring, jeg kun kan være taknemmelig for. Men jeg vil videre sige til de Herrer, at de kan ikke blive staaende ved det. Det principielt afgørende maa være — og det er afgjort —, om man bør ekspropriere, tvangsindtage Jord i det her omhandlede Øjemed. Det er underordnet, om det sker ved særlig Lov overfor hvert enkelt Tilfælde eller ved en Lov, der giver en almindelig Beføjelse, saaledes som vi gør, naar vi vedtager en Jernbanelovcyklus. Der er da ikke for hver enkelt Jernbane nævnt Ekspropriationsretten, tværtimod, den gælder for hele den Kreds, man har bestemt sig til at anlægge. Det er noget tilsvarende, der sker her. Det principielle er afgjort, overfor det vil det høje Ting ikke tage anden Stilling, end det allerede har indtaget. Saa er der Spørgsmaalet om, hvorvidt man i Fremtiden kan betro sig til den til enhver Tid værende Minister. Saaledes som Udviklingsperioden er, kan vi vist ogsaa uden Hensyn til, hvilket politisk Standpunkt vi indtager, være enige om, at som Rigsdagen er, saa er Ministeren. Der bliver ingen Dækning i det, som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds stiller op som noget, man kan betrygge sig bagved. Den Minister, der besidder det Minimum af Tillid, som er fornødent, for at han overhovedet kan træde frem for Rigsdagens to Ting, vil ogsaa være i Stand til at skaffe Loven gennemført i hvert enkelt Tilfælde, som han efter sin Undersøgelse finder bør fremmes. Derom kan det ærede Medlem være ganske og aldeles overbevist. Saa er det i Realiteten ganske ligegyldigt, om der er givet en almindelig Beføjelse, i Henhold til hvilken han administrativt handler uden at komme til Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde, eller man siger til ham: vi vil have dig frem for Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde. Naar han besidder det Minimum af Tillid, som er nødvendigt for overhovedet at træde frem for Rigsdagen, faar han ogsaa sine Forslag vedtaget. Derfor synes jeg, at de Herrer skulde frafalde dette, hvad skal jeg sige, subsidiære, principielle Standpunkt, hvorpaa de staa. Det afgørende principielle er slaaet fast. Der kan

tvangsindtages Jord i det omhandlede Øjemed. Saa bliver Spørgsmaalet, om man skal give en almindelig Beføjelse eller foranledige, at fremtidige Landbrugsministre skal møde frem for Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde. Vil man saa sige: ja, men det er ikke saa stor Ulejlighed, lad dog Landbrugsministeren komme, vil jeg dertil svare, at det heller ikke er for hans Ulejligheds Skyld, men fordi det, naar der er en saadan almindelig Beføjelse, følger deraf, at de Forhandlinger, der skal føres med en mindre villig Ejendomsbesidder, bliver lettere at føre, naar han og Selskabet ved, at naar de har gennemgaaet alle Stadier op til Landbrugsministeren, saa kan der ske en Tvangsafgørelse. Skal derimod Lovgivningsmaskineriet som Helhed sættes i Bevægelse, kan det være, at Modstanden fra en saadan uvillig Ejendomsbesidders Side i mange Tilfælde bliver stærkere, end naar han ved, at det kan gaa ganske jævnt og lige til ad administrativ Vej. I hvert Tilfælde vil det medføre Tidsspilde, naar Rigsdagens Medvirkning skal afventes, og Forhandlinger af mere eller mindre pinlig Natur vil blive nødvendige, medens Forhandlingerne vil gaa lettere og hurtigere, hvis Parterne ved, at naar Sogneraad, Amsraad, Hedeselskabet og Landbrugsministeriet erkender, at der her er Grundlag for en Tvangsafstaaelse, og at der her foreligger Forhold, der gør det naturligt, kan man benytte den Ret, der er institueret ved denne Lov, som jeg haaber bliver vedtaget. Det er det, der er Hensigten. Det er ikke Hensigten at tvangsindtage Jord i en Mængde Tilfælde. Det er netop Hensigten at undgaa at tvangsindtage Jord i de fleste Tilfælde.

Jeg gentager min Tak til det ærede Flertal og haaber, at Mindretallets Betænkelse skal svinde mere og mere. Det skulde glæde mig, om de kunde svinde saa ganske til tredje Behandling, at Mindretallet kunde stemme for Sagen, naar den endelig skal vedtages. Jeg takker Udvalget og Tinget for Sagens forholdsvis hurtige Fremme og haaber, at det maa lykkes at faa denne Lov, der vil gøre overordentlig megen Nytte, gennemført i de faa Dage, der er tilbage af Samlingen.

Knuth: Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at medens selvfølgelig det principielle Spørgsmaal om, at Jord kan tvangsafstaas, er afgjort, er der stadig en Afgørelse tilbage i det enkelte Tilfælde, nemlig af, om Almenvellet kræver Afstaaelsen, og det er Afgørelsen af dette, vi